

På nåde

Heidi Sævareid

Klokken er over to da det endelig rasler i utgangsdøren. Han rekker akkurat å trække ut i entreen og se henne komme inn.

Hun myser mot det skarpe lyset, hadde helt tydelig ikke ventet at lyset skulle stå på, at han skulle være våken, at han skulle stå her. Hun har stivnet, og bak henne gaper det svarte mørket i oppgangen. Blikket hennes svømmer litt, hun er garantert full, han går et skritt nærmere og lukter det.

«Hei,» sier han.

«Hei.» Hun lukker døren med en forsiktig bevegelse og blir stående med ryggen inntil.

«Husk å låse, da» sier han, og hun fikler bak seg etter låsen, finner den ikke, må til slutt snu seg, og hun gjør det fort, som om hun ikke liker å ha ryggen til ham. Så ser hun på ham igjen og retter ryggen på en klønete måte, hun gjør ikke noe mer, hun venter på at han skal flytte seg, det ser han. Håret hennes er kruset, med et tynt dråpedryss. Hun blunker fortsatt mot det sterke lampeskinnet.

«Hadde du det hyggelig?» spør han og strekker ut en arm og trekker henne inntil seg, legger en hånd rundt bakhodet hennes og rufser henne i håret mens hun hviler pannen inntil skulderen hans, sånn som hun gjør når hun er full eller trøtt, men holder ikke rundt ham, han kjenner hendene hennes mot brystkassen, lett knyttede never. Hun lukter regn og vin og rester av en ubestemmelig parfyme. Hun har ikke svart, og han slipper henne, ganske brått. Gjentar spørsmålet.

«Ja,» sier hun og begynner å kneppe opp jakken, «kan du gi meg litt armslag?»

Han tar noen skritt bakover, hun følger med på på ham, og så får hun noe takknemlig i blikket, eller noe oppmuntrende, det er som om hun ville ha sagt til ham at han gjør noe bra og riktig, at han klarer det de snakket om. Klarer å bli mindre intens, mindre kontrollerende. Det var ordene hun brukte. Hun sa ikke sint, hun sa intens. Hun var diplomatisk og dempende. Han måtte slutte å være intens, det skremte henne.

«Det varte lenge?» sier han likevel nå. Han kan ikke la være.

Hun har tatt av seg den ene støvletten, hun har én høyhælt fot og står med knekk i kroppen, hun har tynne bein og minner om en kalv eller et føll. «Ikke begynn,» sier hun og bøyer seg for å ta av den andre støvletten.

«Gikk dere et annet sted etter festen?»

Hun slipper støvletten i gulvet og går til venstre inn i stuen, litt ustø på beina. Han følger etter henne og går tett innpå igjen, for å støtte henne, men hun trekker seg raskt unna og går helt bort til vinduet, sier at det er tett luft.

«Hvor gikk dere?» spør han om igjen, han står midt på gulvet med hendene i lommene og heiste skuldre.

«Slutt,» ber hun og fikler med haspene, hardt og irritert, og så presser hun opp vinduet med en så brå bevegelse at hun må gripe om karmen med den andre hånden.

«Forsiktig,» sier han, og hun snur seg, vaksom i blikket. Da hun ikke sier noe, spør han på nytt om hvor hun dro etter festen.

«Det er jo lov å gå på nachspiel,» tilføyer han lavt.

«Nå setter vi strek,» sier hun, krysser armene over brystet og holder rundt skuldrene. «Før vi begynner igjen.»

Vi. Hun sier vi. Hun mener egentlig du. Hun er alltid så unnvikende i måten hun snakker på, det er til å bli gal av, hvis hun bare kunne si rett ut hva hun mente, skjelle ham ut, rope til ham, ikke bare stå der og krympe seg og gi ham dårlig samvittighet for at han har temperament, hun blir så liten når han er sint, men etterpå blir han den lille, den som har tapt etter hver episode.

«Begynner med hva da?» sier han.

Hun rister stille på hodet og lukker øynene, hun flytter seg ikke fra det åpne vinduet, og han ser for seg at hun uten forvarsel skal sette seg i karmen, lene seg bakover og falle, det så han i en film en gang, og plutselig blir han overveldet av uro og ømhet.

«Ikke stå ved vinduet,» ber han. «Du er full.»

«Jeg er ikke så full,» sier hun, men flytter seg likevel og kommer mot ham, litt ubestemt, som om hun kanskje vil forbi, men han fanger henne opp og tar henne inntil igjen.

«Vil du sove?» spør han. «Eller er du sulten?»

«Jeg vil sove,» mumler hun. Hun holder den ene armen ned langs siden, med den andre holder hun rundt ham.

«Jeg legger på nytt sengetøy og finner Farris til deg,» sier han.

Mens han rer opp, skrur hun på dusjen på badet vegg i vegg. Hun legger seg aldri uten å dusje, uansett hvor trøtt hun er, og han ser henne for seg, føttene hennes som flytter seg litt og litt på det svarte flisegulvet etter hvert som hun snur seg under strålen. Heiste skuldre, åpne håndflater mot vannet, hud som langsomt blir rosa av varmen.

Idet han setter fra seg en flaske med blanding av vann og Farris på nattbordet, plinger det fra gulvet borte ved døren. Han står stille litt, så går han rundt sengen og stikker hånden nedi vesken hennes.

Hun rekker knapt å komme inn på soverommet før han griper henne om overarmene og holder så stramt at skuldrene hennes løfter seg. Ansiktet hennes trekker seg sammen, men hun gjør ingenting. Hun kniper øynene igjen, og han roper til henne og presser henne inntil hyllen ved døren, han er klar over at kanten skjærer seg inn i ryggen hennes, men han vil vite hvem den mannen er som melder henne på denne tiden av døgnet. Hun svarer ikke, og fingrene hans presser seg inn i huden hennes, så hardt at han nesten kjenner muskelfibrene hennes skli til side, hun åpner øynene uten å se på ham, hun er unnvikende og passiv – igjen.

«Hvem er han!» gjentar han, enda litt høyere, han brøler til henne, og han er den eneste lyden i det stille rommet.

Hun svarer ikke, bare ser forbi ham, så stiv i blikket at han får følelsen av at noen står bak ham, og han snur hodet, men der er bare speilet, og han ser seg selv, ser den brede ryggen sin og ansiktet hennes som stikker opp bak den ene skulderen hans. Hun ser edru ut nå, hun virker kald, og han gripes av en kvalmende uro.

Han slipper henne, hører henne gispe svakt idet fingrene hans løsner, men hun sier ingenting, bare holder knyttnevene opp mot halsen.

Han sier navnet hennes, men hun svarer ikke.

«Unnskyld,» sier han, og hun blunker litt, han sier unnskyld på nytt, og så gjentar han at han bare vil vite hvem den mannen er. «Så skal jeg ikke si noe mer.»

Hun snur ansiktet bort. Rådwill tar han borti skulderen hennes.

«Så får det gå for denne gang.»

Heidi Sævareid (f.1984) er forfatter, oversetter og kritiker. I 2013 mottok hun Kulturdepartementets Debutantpris, og i 2015 ble hun tildelt Riksmålsforbundets barne- og ungdomsbokpris. Hun har tre ganger blitt nominert til Brageprisen, sist med romanen Slagside (2016). For tiden er hun bosatt i Bristol i Storbritannia.